

Arrest

**nr. 115 230 van 6 december 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juli 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in een visum type D.

1.2. Op 7 december 2011 wordt een positieve beslissing genomen.

1.3. Op 30 december 2011 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bijlage 15.

1.4. Op 1 maart 2012 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5.Op 22 juli 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(...)

Aan dp betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld artikel 40 §4, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen sinds 08/01/2013 uit de echt gescheiden zijn.

Gezien betrokkene sinds 31/05/2013 afgevoerd werd van ambtswege is het onmogelijk om over te gaan tot het in artikel 42 quater §1 gevraagde onderzoek betreffende oa, de socio-culturele integratie in het Rijk. Gezien de relatief jonge leeftijd van betrokkene, het feit dat hij slechts een korte tijd in het rijk verbleef en er geen andere elementen naar voor komen, is een terugkeer naar het land van herkomst niet schadelijk voor betrokkene.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt daarom ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 40ter en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 10, eerste lid van de gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/EG, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, de hoorplicht, en het vertrouwensbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij een onderzoek dient uit te voeren naar onder meer de sociaal-culturele integratie in het Rijk maar dat dit volgens haar niet mogelijk was omdat zij sedert 31 mei 2013 zou zijn afgevoerd van ambtswege. In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris op eigen initiatief een beslissing genomen die een zeer ernstig nadeel inhoudt voor de verzoekende partij, met name de beëindiging van het verblijfsrecht. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat de verzoekende partij hooguit sinds februari 2013 kan verhuisd zijn ingevolge de scheiding zodat het niet onwaarschijnlijk is, vooraleer een nieuw adres kan worden opgegeven, dat de verzoekende partij tussen maart en mei 2013 nog geen adres had of niet was ingeschreven in de gemeente. De verzoekende partij heeft immers heel kort (tussen maart en juni) bij vrienden verbleven en sinds juli woont zij terug samen met mevrouw V.D. Ook mevrouw V.D. heeft meermaals getracht via de gemeente de verwerende partij duidelijk te maken dat zij opnieuw samenwonen daar de echtscheiding nooit was tussengekomen indien mevrouw V.D. een cruciaal sms-bericht eerder had ontdekt waaruit blijkt dat niet de verzoekende partij contacten had met andere vrouwen maar dit voor zijn vriend was. De scheiding berustte met andere woorden op een misverstand en de verzoekende partij vormt opnieuw een gezin met mevrouw V.D. De stad Mechelen wacht tot op heden op instructies van de verwerende partij om de verzoekende partij en mevrouw V.D. toe te laten een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen. De verzoekende partij verwijst naar de stukken 2 en 3. De verwerende partij heeft aldus de zorgvuldigheidsplicht miskend bij het nemen van

de bestreden beslissing. Uit onderzoek had immers kunnen blijken dat verzoeker en zijn ex-vrouw opnieuw samenwonen, en welke de motieven waren om de relatie nieuw leven in te blazen. Verder zou dan ook de extreme sociale integratie in de samenleving duidelijk geworden zijn. Het is niet omdat de verzoekende partij nog maar kort in België verblijft dat zij niet geïntegreerd is. Het tegendeel blijkt uit de voorgebrachte stukken.

De verzoekende partij betoogt verder dat hoe dan ook tevens de hoorplicht wordt miskend doordat haar minstens niet de kans wordt geboden de nodige bewijzen voor te brengen waaruit blijkt dat zij wel degelijk beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 43 220 van 11 mei 2010 van de Raad.

Verder stelt de verzoekende partij dat de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik een belangenafweging heeft gemaakt tussen enerzijds het privéleven van de verzoekende partij en haar banden met België en anderzijds de openbare orde (het uitwijzingsbeleid). Door het niet uitvoeren van een minimum aan onderzoek kon deze belangenafweging ook niet gemaakt worden waardoor impliciet doch zeker ook artikel 8 EVRM wordt geschonden gezien de verzoekende partij samenwoont met mevrouw V.D. Nergens in de bestreden beslissing wordt deze afweging gemaakt, hoewel zowel de verwerende partij als de stad Mechelen hiervan op de hoogte konden zijn. Derhalve wordt de materiële motiveringsplicht geschonden. De verzoekende partij stelt verder dat de rechtspraak duidelijk is, en dat niet het uitzettingsbeleid op zich wordt beoordeeld maar wel het juiste evenwicht tussen het nagestreefde doel en het door artikel 8 EVRM gewaarborgd recht (in combinatie met artikel 3 EVRM). De motivering is duidelijk gebrekkig op dit punt omdat nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving in die mate dat artikel 8 EVRM mag geschonden worden. De Raad dient immers te oordelen op het moment van de uitspraak en tot op dan zal blijken dat de verzoekende partij niet alleen een blanco strafregister heeft maar bovendien ook helemaal voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd met andere woorden volledig op eigen initiatief genomen door de verwerende partij terwijl een intrekking van het verblijf absoluut met de nodige zorgvuldigheid dient te gebeuren omdat van de verwerende partij kan verwacht worden dat zij haar onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt en zelfs nakijkt of de verzoekende partij niet voldoet aan één van de uitzonderingsbepalingen van artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet. Bij gebrek aan voldoende informatie dient de verwerende partij een bijkomend onderzoek te verrichten, minstens de verzoekende partij de kans te geven om de nodige bewijzen aan te brengen.

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt waarop of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, artikel 10, eerste lid van de gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/EG, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, of het vertrouwensbeginsel schendt. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet dat luidt:

§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen

burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

2.6. De verzoekende partij betwist niet dat zij uit de echt is gescheiden. Gelet op artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet kon de gemachtigde dan ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de verzoekende partij op grond van het feit dat haar huwelijk met de burger van de Unie die zij vervoegd heeft is ontbonden. Bovendien blijkt dat de ex-echtgenote van verzoekende partij op 18 maart 2013 gemeld heeft dat verzoekende partij niet meer met haar samenwoont sedert 16 maart 2013. Er werd geen nieuw adres van verzoekende partij opgegeven.

De bestreden beslissing bevat voorts het volgende motief: *"Gezien betrokkene sinds 31/05/2013 afgevoerd werd van ambtswege is het onmogelijk om over te gaan tot het in artikel 42 quater §1 gevraagde onderzoek betreffende oa, de socio-culturele integratie in het Rijk."*

2.7. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij onvoldoende zorgvuldig is geweest. Zij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat zij hooguit sinds februari 2013 kan verhuisd zijn ingevolge de scheiding zodat het niet onwaarschijnlijk is, vooraleer een nieuw adres te kunnen opgeven, dat zij tussen maart en mei 2013 nog geen adres had of niet was ingeschreven in de gemeente. Zij stelt dat zij immers heel kort (tussen maart en juni) bij vrienden heeft verbleven en sinds juli terug samenwoont met mevrouw V.D.

De Raad ziet evenwel niet in hoe dergelijk betoog afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de verzoekende partij van ambtswege werd afgevoerd op 31 mei 2013 – zij betwist dit overigens niet – waardoor het voor de verwerende partij onmogelijk was om verzoekende partij te traceren om haar te bevragen naar onder meer haar socio-culturele integratie. De Raad wijst erop dat ook op de verzoekende partij de plicht rust om zorgvuldig tewerk te gaan en dat zij de overheid alle inlichtingen moet overmaken opdat de verwerende partij met kennis van zaken kan oordelen. Door na te laten door te geven waar zij kon worden aangetroffen, is verzoekende partij zelf nalatig geweest. Haar eigen nalatigheid kan bezwaarlijk tegen de verwerende partij gebruikt worden. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij oordeelt dat, gelet op de afvoering van ambtswege van verzoekende partij, het onmogelijk is over te gaan tot het gevraagde onderzoek betreffende onder andere de socio-culturele integratie in het Rijk. .

De verzoekende partij verwijst verder naar de stukken 2 en 3, die zij bij het thans voorliggende verzoekschrift voegt, om te pogen aan te tonen dat ook mevrouw V.D. heeft geprobeerd bij de gemeente duidelijk te maken dat zij opnieuw met verzoekende partij samenwoont. Stuk 2 is echter gedateerd op 27 augustus 2013 en stuk 3 op 29 augustus 2013. Zij dateren dus van na de bestreden beslissing. Vanzelfsprekend kan de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening houden met elementen waarvan zij geen kennis kon hebben op het moment van de bestreden beslissing. Bovendien maakt de verzoekende partij met deze stukken geenszins aannemelijk dat zij al sinds juli 2013 terug inwoonde bij haar voormalige echtgenote, laat staan dat de verwerende partij hiervan kennis kon hebben. De Raad ziet niet in welk verder onderzoek de verwerende partij nog had moeten voeren om alsnog op de hoogte te geraken van het feit dat verzoekende partij opnieuw zou zijn gaan inwonen bij haar voormalige echtgenote, nu alle objectieve en concrete gegevens voor het treffen van de bestreden beslissing erop wezen dat verzoekende partij niet meer inwoonde bij haar voormalige echtgenote en noch verzoekende partij noch haar voormalige echtgenote voor het treffen van de bestreden beslissing het tegendeel ter kennis hebben gebracht aan de verwerende partij. De verzoekende partij maakt met haar betoog dus niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besliste dat zij wegens het van ambtswege afvoeren van de verzoekende partij niet in

staat was het onderzoek betreffende onder andere de socio-culturele integratie van de verzoekende partij te voeren, noch dat de verwerende partij op dit punt het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden hebben.

2.8. Uit bovenstaande bespreking blijkt ook op voldoende wijze dat er geen sprake kan zijn van een schending van de hoorplicht. De verwerende partij heeft immers niet op kennelijk onredelijke wijze besloten dat zij niet kon overgaan tot een onderzoek van de socio-culturele integratie in het Rijk van de verzoekende partij omwille van het onbekend zijn van haar verblijfplaats in het Rijk. Logischerwijze kon zij de verzoekende partij dan ook niet uitnodigen om haar te horen. Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat niets de verzoekende partij belette zelf contact op te nemen met het bestuur, hetgeen zij evenwel heeft nagelaten te doen. De verzoekende partij maakt een schending van de hoorplicht dan ook niet aannemelijk.

2.9. Wat de beweerde schending van artikel 8 EVRM betreft stelt de verzoekende partij dat geen belangenafweging werd gemaakt tussen haar privéleven in België en de openbare orde (het uitwijzingsbeleid). De bestreden beslissing bevat nochtans volgend motief: *“Gezien betrokkene sinds 31/05/2013 afgevoerd werd van ambtswege is het onmogelijk om over te gaan tot het in artikel 42 quater §1 gevraagde onderzoek betreffende oa, de socio-culturele integratie in het Rijk. Gezien de relatief jonge leeftijd van betrokkene, het feit dat hij slechts een korte tijd in het rijk verbleef en er geen andere elementen naar voor komen, is een terugkeer naar het land van herkomst niet schadelijk voor betrokkene.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk, voor zover dat voor haar mogelijk was, heeft rekening gehouden met het privéleven van de verzoekende partij in België. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat dit motief kennelijk onredelijk is. In de mate dat zij stukken voegt aan het verzoekschrift om aan te tonen dat haar privéleven van die aard is dat dit dient te primeren op het belang van de overheid, wijst de Raad er nogmaals op dat de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing geen kennis had of kon hebben van deze stukken, nu verzoekende partij zelf nagelaten heeft de verwerende partij op de hoogte te brengen van haar verblijfplaats voor het treffen van de bestreden beslissing en zij deze stukken evenmin heeft overgemaakt voor het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij brengt verder niets in tegen deze motivering, dan de loutere bewering dat het niet is omdat zij nog maar kort in België verblijft dat zij niet geïntegreerd is, hetgeen slechts een bloot betoog is dat geen afbreuk kan doen aan de desbetreffende motieven. Immers kan de Raad het geenszins kennelijk onredelijk achten dat op basis van de beperkte gegevens in het bezit van de verwerende partij, deze oordeelt dat *“[g]ezien de relatief jonge leeftijd van betrokkene, het feit dat hij slechts een korte tijd in het rijk verbleef en er geen andere elementen naar voor komen, [...] een terugkeer naar het land van herkomst niet schadelijk [is] voor betrokkene”* Op dit punt maakt de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM dan ook niet aannemelijk.

Uit bovenstaande bespreking is eveneens gebleken dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op de hoogte kon zijn van het feit dat zij opnieuw samenwoonde met haar ex-echtgenote op het moment van de bestreden beslissing. De verwerende partij kon er, gezien de echtscheiding en het van ambtswege afvoeren van de verzoekende partij, niet op kennelijk onredelijke wijze van uitgaan dat er geen sprake meer was van een gezinsleven. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk, zodat zij ook de schending van artikel 8 EVRM op dit punt niet aannemelijk maakt.

Waar de verzoekende partij nog lijkt te menen dat het nemen van een verwijderingsmaatregel de verplichting inhoudt om uitdrukkelijk te motiveren omtrent artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat uit artikel 8 van het EVRM op zich geen motiveringsplicht kan afgeleid worden.

2.10. De verzoekende partij maakt verder, naast de loutere vermelding van artikel 3 EVRM, op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.11. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de aangevoerde wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.12. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER